

Prozor

Andela Cvetković

U zgradi sam bio jedan od prvih stanovnika, pošto sam bio na prvom spratu, moji preci su bili jedino prozori iz prizemlja.

Gledao sam useljavanje novih stanara i stvaranje porodice i toplog doma.

Žena koja se uselila bila je veoma pedantna i brisala je moja stakla relativno često, tako da sam uvek bio najčistiji u okolini. To je trajalo sve dok se ona nije porodila i zapustila kuću i mene.

Dete je bilo malo i slatko, noću glasno, ali sve u svemu mirno. Najviše sam ga voleo dok nije mogao da me dohvati, jer sam tako ostajao donekle čist, sa unutrašnje strane barem. Kada su njegovi prstići počeli da ostavljaju otiske svuda po meni, osećao sam bes, jer sam bio bespomoćan, a svoj sjaj bih povratio tek kad bi došla čistatica, što nije bilo tako često. Najviše me je razbesnelo što je uspeo da isplja i moju spoljašnju stranu hraneći golubove mrvicama hleba. Sada sam pored šamara od strane kapljica kiše i milovanja od strane pahuljica morao da trpim i ova pernata prljava stvorenja koja su moja stakla iskoristila kao toalet.

Ljudi su uvek stajali pored i gledali u mene, bio sam važan i primećen. Moram da priznam bio sam željan pažnje. Vremenom sam shvatio – svi ti ljudi zapravo gledaju kroz mene.

savremena
GIMNAZIJA